

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľa: **M., s.r.o., zastúpeného: Advokátska kancelária B. – Ď.**, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a vec **v r a c i a** odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 454,96 € na účet Advokátskej kancelárie B. – Ď., s.r.o., vedený v T., a. s., č. ú.: X., do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Odvolaním zo dňa 9. apríla 2010 navrhovateľ napadol rozhodnutie odporkyne č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010, ktorým odporkyňa podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 3 350 €, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009), ktorú navrhovateľ porušil tým, že dňa 21. septembra 2008 o cca 12.20 hod. odvysielal v rámci programu A.. informácie týkajúce sa činností poskytovateľa služieb spoločnosti *L. S S., a.s.*, ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákon č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku uviedol, že odporkyňa nesprávne právne posúdila zistený skutkový stav veci, čím prišlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Navrhovateľ nesúhlasil s postupom odporkyne, ktorá napadnuté rozhodnutie vydala podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009, napriek tomu, že k porušeniu zákona malo dôjsť odvysielaním programu A.. dňa 21. septembra 2008. Tento postup je podľa navrhovateľa nedovolenou pravou retroaktivitou zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal aj na čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Z právnej teórie, ako aj z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že uvedená ústavná zásada sa vzťahuje na všetky delikty v oblasti verejného práva. Tvorba nových skutkových podstát správneho deliktu smerom do minulosti je preto neprípustná.

Podľa navrhovateľa v predmetnej veci nastala situácia, ktorá znemožňuje správny orgán akýkoľvek ďalší postup vo veci, keďže zákon č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom od 15. decembra 2009 neobsahuje intertemporálne ustanovenie, na základe ktorého by správny orgán mohol postupovať podľa doterajšej právnej úpravy a novú právnu úpravu vzhľadom na jej pravú retroaktivitu nemožno použiť.

V podanom opravnom prostriedku navrhovateľ ďalej namietal skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po uplynutí jednoročnej prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom vzhľadom na povahu prekluzívnej lehoty nie je možné na daný prípad aplikovať ani ustanovenie § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z.

Navrhovateľ uviedol, že ak by aj bolo možné s prekluzívnou lehotou manipulovať a predlžovať ju, správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie po uplynutí aj trojmesačnej lehoty na uloženie sankcie, ktorá začína plynúť odo dňa doručenia rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009, ktorý bol správny orgán doručený dňa 19. decembra 2009. Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 25. marca 2010, teda nie najneskôr 19. marca 2010, v rámci trojmesačnej lehoty v zmysle ustanovenia § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. Pod vydaním rozhodnutia správneho orgánu sa totiž rozumie nielen jeho sformulovanie, ale aj jeho účinné doručenie účastníkovi konania.

Poukazujúc na uvedené navrhovateľ žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

K podanému opravnému prostriedku sa podaním zo dňa 28. apríla 2010 vyjadrila odporkyňa poukazujúc na ustanovenia o mediálnej komerčnej komunikácii, nachádzajúce sa v ôsmej časti zákona č. 308/2000 Z. z., pričom definícia skrytej

mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 je po vecnej stránke totožná s definíciou skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Odporkyňa sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadala s jednotlivými kritériami tak definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie ako aj definície skrytej reklamy, pričom definície oboch pojmov sú po vecnej stránke totožné. Zmeny, ktoré v zákone nastali, sú výlučne formálneho charakteru a nemajú vplyv na skutočnosť, či daný komunikát naplnil kritériá skrytej reklamy resp. kritériá mediálnej komerčnej komunikácie. Podstatou zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy do minulosti je ochrana právnych vzťahov, práv a záujmov, ktoré vznikli za podmienok daných právnou normou účinnou v danom čase. V trestnom konaní je táto zásada vyjadrená zákazom trestania subjektu za trestný čin spáchaný v čase, keď takéto konanie nebolo trestné v zmysle v tom čase účinnej právnej úpravy. Program a informácie v programe, ktoré navrhovateľ odvysielal pred novelou zákona č. 308/2000 Z. z. boli v priebehu správneho konania posudzované podľa vecne zhodných kritérií. Vysielenie daných informácií v predmetnom programe, za daných okolností bolo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z. tak pred novelou, ako aj po jej účinnosti. Skutočnosť, že sa definícia skrytej reklamy zmenila po formálnej stránke a že sa rozšírila aj na iné formy prenosu nič nemení na fakte, že odvysielanie informácií daného charakteru daným spôsobom v predmetnom programe je stále v rozpore s rovnakou povinnosťou zákona č. 308/2000 Z. z., hoci bol názov tejto povinnosti zmenený. Z tohto dôvodu v danom prípade nejde o nedovolené retroaktívne pôsobenie právnej normy, nakoľko použitie novej právnej úpravy pri vydaní rozhodnutia správnym orgánom v žiadnom ohľade nezhoršila alebo neporušila práva navrhovateľa.

Odporkyňa nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v jednoročnej prekluzívnej lehote. V tejto súvislosti s poukazom na ustanovenie § 246d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) uviedla, že plynutie lehoty bolo prerušené počas trvania súdneho konania. K porušeniu povinnosti došlo dňa 21. septembra 2008, pričom odporkyňa vo veci prvýkrát rozhodla rozhodnutím

č. RP/14/2009 zo dňa 21. apríla 2009, ktoré bolo navrhovateľovi doručené dňa 28. mája 2009. Voči tomuto rozhodnutia podal navrhovateľ opravný prostriedok, ktorý bol doručený najvyššiemu súdu 15. júna 2009, a teda týmto dňom začalo na súde konanie o odvolaní. Uvedené konanie skončilo dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 39/2009-33, t.j. dňom 11. decembra 2009. Prekluzívna jednoročná lehota teda neplynula v období od 15. júna 2009 do 11. decembra 2009. Jednoročná objektívna lehota plynula v čase odo dňa porušenia povinnosti (21. septembra 2008) do dňa začatia odvolacieho konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009 (t.j. do dňa 15. júna 2009), celkovo 8 mesiacov a 25 dní, a v čase od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 SŽ 39/2009-33 (t.j. od 11. decembra 2009) do rozhodnutia o uložení sankcie (t.j. do 23. februára 2010), celkovo 2 mesiace a 12 dní. Z uvedeného vyplýva, že odo dňa, keď bola predmetná povinnosť porušená, do dňa rozhodnutia o uložení sankcie uplynulo spolu 11 mesiacov a 7 dní. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v jednoročnej zákonnej lehote podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Odporkyňa nesúhlasí ani s tvrdením navrhovateľa, že nedodržala ani trojmesačnú lehotu na rozhodnutie o sankcii, plynúcu odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Z ustanovenia § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. jednoznačne vyplýva úmysel zákonodarcu viazať koniec plynutia trojmesačnej lehoty na deň, kedy odporkyňa o sankcii rozhodla, t.j. kedy prijala uznesenie o uložení sankcie.

Vzhľadom na uvedené odporkyňa navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne a dospel k záveru, že podanému opravnému prostriedku je možné vyhovieť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a § 250l ods.2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 3 O.s.p..

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu senát najvyššieho súdu zistil, že predmetom posúdenia je relácia A., ktorú navrhovateľ odvysielal dňa 21.09.2008 so začiatkom o cca 12.20 hod., pričom v tomto programe mali zaznieť informácie týkajúce sa aj služby L. S S., a.s., ktoré podľa odporkyne naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákon č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Rozhodnutie č. RP/14/2009 zo dňa 21. apríla 2009, ktorým odporkyňa za uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 3 500 €, bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009 a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/13/2010 zo dňa 23. februára 2010, ktorým navrhovateľovi uložila pokutu vo výške 3 350 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednávanom prípade je spornou otázka, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, teda či bolo potrebné aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 Z.z. účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti).

Zákomom č. 498/2009 Z. z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z.z., pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu

v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Vzhľadom na to, že všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu, resp. zrušení právneho predpisu a nahradení ho novým právnym predpisom určuje, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu, sa v čase platnosti a účinnosti neskoršieho právneho predpisu naďalej spravujú právnym predpisom, za účinnosti ktorého vznikli, ak neskorší právny predpis neustanovuje inak.

V danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou peňažnej pokuty. Jedná sa teda o formu správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými a v trestnom práve. V prejednávanej veci je preto nevyhnutné uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa mala o uložení sankcie rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom, teda podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Neskorší zákon mohla použiť len, ak by to bolo pre navrhovateľa priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po uplynutí jednoročnej zákonnej prekluzívnej lehoty.

Podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 246d veta prvá O.s.p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú.

Z uvedeného je zrejmé, že plynutie prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. bolo prerušené počas konania na najvyššom súde o opravnom prostriedku, ktorý navrhovateľ podal proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009 zo dňa 21. apríla 2009. Z ustanovenia § 246d veta prvá O.s.p., konkrétne z formulácie „*lehoty pre zánik zodpovednosti*,“ jasne vyplýva, že prerušenie plynutia lehôt sa týka aj prekluzívnej lehoty, čo je jednoznačne vyjadrené v slove „zánik“.

K tvrdenému porušeniu povinnosti došlo dňa 21. septembra 2008. K prerušeniu plynutia jednoročnej prekluzívnej lehoty došlo v čase konania o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009 zo dňa 21. apríla 2009, vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3 SŽ 39/2009 v čase od doručenia opravného prostriedku najvyššiemu súdu dňa 15. júna 2009 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009, t.j. do dňa 11. decembra 2009. Napadnuté rozhodnutie odporkyňa vydala dňa 23. februára 2010. Prekluzívna jednoročná lehota teda plynula v období od 22. septembra 2008 do 15. júna 2009 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, keď došlo k porušeniu zákona do dňa predchádzajúcemu dňu začatia odvolacieho konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009), a v období od 12. decembra 2009 do 23. februára 2010 (t.j. v čase odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009 do rozhodnutia o uložení sankcie). Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie odporkyne bolo vydané v jednoročnej prekluzívnej lehote podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, že odporkyňa vydala napadnuté rozhodnutie po uplynutí trojmesačnej lehoty na uloženie sankcie,

ktorá začína plynúť odo dňa doručenia rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009.

Podľa § 64 ods. 7 veta druhá zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009, ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu.

Rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 SŽ 39/2009-33 zo dňa 5. novembra 2009 bol odporkyňi doručený dňa 9. decembra 2009. Napadnuté rozhodnutie č. RP 13/2010 bolo vydané dňa 23. februára 2010. Z uvedeného vyplýva, že rada o sankcii rozhodla v lehote troch mesiacov, v súlade s § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. *súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch súd nie je viazaný.*

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie č. RP 13/2010 zo dňa 23. februára 2010 bolo

vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi ukladá sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15. decembra 2009, a teda nebolo účinné v čase porušenia povinnosti.

Z uvedeného dôvodu preto Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP. Úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 454,96 €, ktorá pozostáva z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby: za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 25.3.2010, za písomné podanie na súd - opravný prostriedok zo dňa 9.4.2010, podaný na súd dňa 12.4.2010, za účasť na pojednávaní 20.10.2010 (3x 120,23 €), režijného paušálu 3x7,21€ a DPH 72,64€ (19% zo sumy 382,32€) - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Povinnosť platiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok navrhovateľovi nevznikla, keďže bol v konaní úspešný (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov) a preto mu súd nepriznal požadovanú náhradu trov konania v tejto časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová